

MĂRȚIȘOARE de 1-8 MARTIE

de Melania Rusu Caragioiu

MĂRȚIȘOR

Cu aripi albe de zăpadă,
Din geana cerului zburat,
Fir de noroc a fost să cadă
El, ție, ți s-a închinat!

Un mărțișor, o primăvară

De haină ți s-a aninat
Și totu-i pur, înmiresmat.
E tandră raza și sprintară,
Și-n suflet un alint curat.



8 MARTIE

Sub cerul fără neauă
Și ghiociei în pajiști
Și dragostea lor nouă,
Le port în gând cu tine,
Iar serile îmi cântă
Din arse ocarine.

Destinul îmi presară
Clopoței albi de jar
În clipe de iubire,
În inimă cu tine,
Prea vii, în calendar.

Te-aștept lângă fereastră
Am pus și dor în glastră.
De ziua ta un cântec
Pe-ascuns am învățat:,
Tu-n cânfecul de vrajă-mi
Cântai, alint, curat.

atâta bucurie
Și-n crâng e sărbătoare,
Și toate sunt frumoase
Precum e -o albă floare

*

REVERIE DE 8 MARTIE

Râde soarele-n fereastră,
„Glasul” lui e primăvară,
Ghiocei am pus în gلاstră
Să-nflorească a doua oară;

Zâne-n , în haina lor scrobită,
Pleacă-n câmp de dimineață;
Trec, sar peste zări grăbite,
Le zâmbesc bujori pe față...

Clopoței albi, de vrajă,
Stău pe masă-n gingășie
In sclipirea lor de iie

Vine din eter o undă:
Clopoței ce ne inundă;
Zâne le șoptesc să crească

În grădină, sub fereastră!
Clopoței din „câmpenească”...



POVESTE DE PRIMĂVARĂ

Un ghiocel cu o scufie cât un degetar,
Cu glasul lui subțire de cleștar,
Vestea într-o bună dimineață: „Bun sosit”
Prințesei Primăvara.
A primit
Solia lui de la bătrânul Lut,
Rotundul Glob, ce toate le-a știut,

Dar cum Frumoasa alerga prea sus,
Micul, plâpândul ghiocel s-a smuls
Din brazda lui, de lângă mama tină,
Suind spre a Primăverii albă mână ...

Cling, cling, spuneau petalele de-omăt,
Lovind în vântul ce zbura încet,
Înfășurând lăstari abia pocnind
Și muguri proaspeți așternuți pe grind.

În dansul ei , scânteietor, în soare,
Măiastra fată presăra-n răzoare
Din părul ei: cer, frunze și petale,
Acoperind a iernii aspre zale.

El, mândrul ghiocel, întâiul sol
Ce s-a trezit din patul de zăpadă
Suna lumea de flori, din stratul gol
Și razele grăbite să le vadă !

Și s-au tot dus în jocul lor sprintar
Spre un castel ce se numea Florar

!

M A M E I

Tot ce e mai albastru din cerul blând de vară,
Mai alb ca neaua iernii cernută peste câmp,
Mai plin de nectar dulce - potirul mic de floare,
Ție-ți închin, măicuță, cu gingașul meu gând.

Te-aștept lângă geam astăzi, să fiu cu toate gata :
Am pus și flori în glastră, le-am cumpărat cu tata,
Un cântec pentru tine-n ascuns am învățat !
Nu am uitat cum seara-mi cântai când m-ai culcat.

Resfiri în jur lumină; mereu spuni: „se cuvine”,
Și bucuria vieții mi-ai dat-o de la tine.

*

*Măicuța mea iubită ești pentru mine-un crez,
Simt bucuria vieții primită de la tine
Cântând mereu în suflet și am să o păstrez.*



NĂLUCIRI

Din clopoșel un clinchet de sonet,
Un sunet firav ca un Si pe-o coardă,
Un firicel, încopitat de-o hoardă,
Se tot ridică într-o rână, încet...

Își face loc cu greu prin praful tinei
Nădăjduind către a apei rază-
Mirajul însetatului spre-o oază...
Nedumerită lumea-ntreabă: Cine-i ?

Se rupe-n franjuri armonia serii,
Fragil se-nșiră trilul din peniță,
Cum crește iarba-n uscăciunea verii...

Și când prind vreo silabă pe igliță
Îmi construiesc statui din fumul cerii
Și-aud năluci cântând în foi de viță.
Timișoara, 1997



SĂRBĂTOARE

Am adus în dar o floare celei mai gingașe flori,
Ca de fiecare dată, Martie, de-atâtea ori !
Timpul a trecut, doar clipe, peste pragul viselor
Și-a lăsat în urmă maldăr de sublim multicolor.
Astăzi fugi mai departe, peste anii tot frumoși,
Cu succese mărunțele, sau cu pași mai viguroși.
Are prinsă-n poala hainei o pleiadă de arici;
Toți se scutură-n cărare și se pierd cu poante mici.
Drumul netezit în cale se desface tot mai lin,
Visele prind mereu viață, ca în basmul „Cătălin”.
Generoasă, răbdătoare cu bieții inoportuni,
Stă ca o regină-n jilțu-i, printre răi și printre buni...
Este mică ? Este mare ? Sufletul ne spune mult:
Martie vesel, printre ierburi: „LA mulți ani, Mulți ani ! Tumult !

DE ZIUA MAMEI

*(adaptată și pusă pe note de compozitorul
SILVIU ALMĂJAN –Timișoara*

De ziua ta, măicuța mea cea buna,
Dac-aș putea ți-aș prinde în cunună
Toți trandafirii zărilor, ușori
Și cântecele ca pe niște flori
Și razele de soare și de lună!
Pe toate ți le-aș împleti-n cunună...
Dar până cresc nu pot, oricât aș vrea,
Decât să te iubesc, măicuța mea !!!
Timisoara,1968

